

TAJA KRAMBERGER

Optanti in metropole ignorance

Michele!

I.

Premišlujem,
ali ni občutenje prostora v
teh krajih in s temi dimenzijami
nekaj takega, kakor sanje o letenju
s helijevim balonom v živem pesku:
poskus dvojne fiktivne prevare.

Nočna mora z iluzijo gibanja in
s podtaknjeno optiko stvarnosti,
poskus mobiliziranja elementov,
med katerimi ni
nobenega prostora za mobilizacijo.

Michele Obit mi je nekoč
v kavarni Evropa rekel, da je zelo
težko živeti na meji, ker
nikamor ne spadaš in se nihče ne zmeni
za to, kar se tam dogaja. Nižje v Italiji,
bližje samooklicanemu jedru,
odpotovanja tvorijo svoje orbite.

II.

Seveda je res. Le vem ne, kaj
 naj mu odgovorim, jaz, ki
 rabim najmanj dva milijona ljudi na kupu,
 da lahko diham (ker v tem
 plesnivem cmoku ne morem),
 rabim veletok, ki drvi kot TGV,
 da lahko mirno plovem. Ki brezpogojno
 zahtevam 300 km gabarita za pesmi,
 najmanj praškega ali pariškega,
 civilizirane natakare in kulinarčno lestvico
 brez večjih gradacij. Ki
 zahtevam določen nivo, pa magari
 o reji koz ali o gnojenju krompirja,
dignitas in prav nobenega zatajevanja,
 slepomišljenja ali spahijske propedevtike,
 ki v poglavja podtika totalitarne ligature.

Ki po spletu okoliščin živim v
 neurbanizirani metropoli ignorance,
 v Ljubljani,
 in
 ne vidim prav nobene razlike
 v tehniki polaganja puščic
 s strupeno konico na lok zavisti
 med napeto mentalno tetivo metropol
 in napeto reliefno tetivo mej.

Zadnjič sem v intervjuju z nekim
 verznim Prokrustom spet
 lahko prebrala smešno
 delovno hipotezo, da v
 Sloveniji ni nobenih
 ženskih (!) pesnic.

III.

Seveda ni res. Le vem ne, kako naj
jaz, ki sem otroška leta preživela ob morju
in med zajci v seneni kopici (kot ti),
to komentiram. Nikogar ne srečam,
res je, da v teh krajih že dolgo
nikogar ne srečam.

Meje niso elastike; a centra
ne določata ne zunanja ne
notranja demarkacijska črta,
tudi ne bližina ali odmaknjenost
od poljubne točke
določenega obdobja,
center *je!* in
ni poljuben.
Samo od njega
se odrivajo besede, ki
jih pišejo redki in jih
pišeš ti, Miha.

Meja, pravijo, je zato, ker dve telesi hkrati
ne moreta biti na istem kraju. A dve telesi
nikdar nista na istem kraju, to je iluzija,
hipno slepilo, *income* doktrin,
zaradi katerih med ljudmi ni več
nobenega prostora ne za
dihanje in ne za ljubezen.

Dejstvo, da lahko
zaporedoma po istih tirih drsijo
telesa različnih konsistenc, različnih velikosti
in različnih usmeritev,
razveljavlja rigidnost katerekoli
meje. Meja, četudi
žge do kosti, je lahko le obris grebena
začasne konture plamena, ki zagori in ugasne.
A spomin, odtisnjen v
plamen, nemoteno gori dalje.

IV.

In biti center in periferija hkrati,
ne naenkrat, a zato nič manj oboje,
peška in lupina neznanega sadeža, med
kateri je potrebno vstaviti meso –
vsebino, dotik, besedo,
katerih edinstvenega okusa se
ljudje spomnijo še dolgo potem,
ko zavržejo peško in pozabijo na barvo lupine.

Ne,
ignoranca ne raste iz meje,
a tudi ne iz centra,
ignoranca je odgovor šibkega člana
na težave z razmejevanjem.

